

Debreczeny György

KOLLÁZS THOMAS BERNHARD VERSEIBŐL

TÁRD FEL

álmodnak a fekete kutyák
bánatodnak ki kell vonulnia
lábaid csillagtemetőkhöz visznek
gereblyéd csillagokat gyűjt
elfeledett versek röppennek fel

tárd fel amit elfojtottál
álmodban fekete kutyák megugatnak
és a ház mögött
a bánatos fekete madár
fekete tócsába zuhan

FEKETE KABÁTBAN

a pusztában állsz
a kétségbeesésben
látod hogyan tapodja
saját piszkát a barom

már senki nem érhet utol
mindnyájan elfeledtek
dühösen akarom énekelni
fekete kabátban

az elpusztult népek dalát

EGYETLEN VERSSORT SEM

egyetlen verssort sem tudtam
reggel a gabonaföldön
cipőim szétszakadtak
honvágymat taposva

a példabeszédek feketék
de anyám megy
meggypiros kendőben az utcán
amely száműzetésbe vezet

egyetlen verssort sem tudtam
felírni a hegyekre
és a templomtornyokra
sem a csillagokban végződő

gyalogösvényekre

JÖJJ EL Ó JÖJJ EL

november közeleg mindenütt
te virág te fehér virág
szólnom mily nehezemre esik
majd felébredek s feledésbe merülök

a feketéllő erdő mögött
mintha sokkal ifjabb lettem volna
hadd nézzem a tél varjúlábait
hol vagy Uram és hol a boldogságom?

vadon nőtt haragom haragvirága
nem próbálta meg dicsőségemet zengeni
hová űz engem a szél?
a tócsákon túli városokba?

akik ma halottak
visszatérnek a szerelembe
hozzatok pálinkát dicsőséget virágot
hozzátok el a novembert